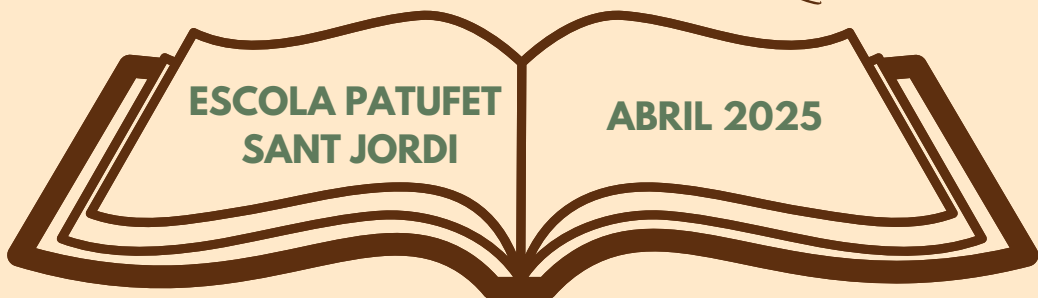
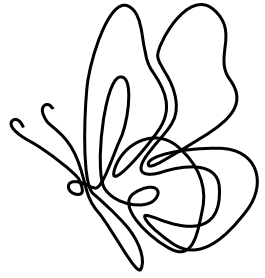

JOC FLORES

ESCOLA PATUFET
SANT JORDI

ABRIL 2025

"He intentat bastir amb paraules un
món que fos digne d'ésser viscut."

Salvador Espriu

Benvolgudes i benvolguts,

Teniu a les vostres mans un nou recull de contes i poemes creats pels infants del Cicle dels Grans en el marc dels Jocs Florals. Cada història i cada vers obren una finestra al seu món interior, on les paraules cobren vida per narrar aventures plenes d'emoció i originalitat.

En aquestes pàgines hi trobareu personatges inol·ludables, noves aventures i versos que ens conviden a somiar.

Esperem que gaudiu d'aquesta lectura tant com nosaltres hem gaudit acompanyant-los en aquesta experiència.

Que sigui, una vegada més, l'inici de moltes més històries per venir!

Incertesa

No sé què passarà ara,
ni tampoc el que vindrà
demà.
No sé què em passa,
ni tampoc em sé explicar.

Serà avui, serà demà
serà aquí o serà allà
la incertesa m'arrossega,
què passarà?

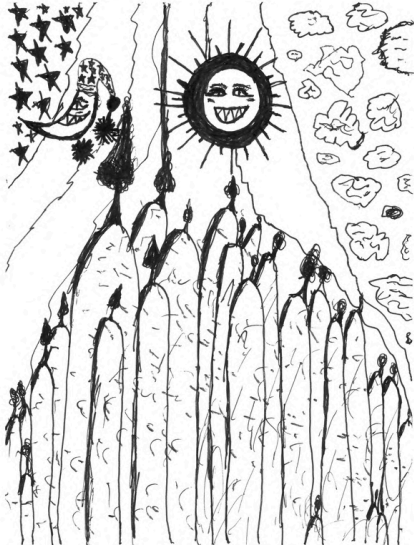
Autora: Abril Carreres, 9 anys

Il·lustradora: Sienna
Merino, 10 anys

CORRE-IR

Autor: Joan Rodríguez, 10 anys

Montserrat

La muntanya de Montserrat
molt bonica és,
hi ha molta boira
i moltes coses diferents.
Moltes puntes té
amb un passat molt diferent.
La muntanya de Montserrat
al Baix Llobregat, a l'Anoia i
al Bages hi és.

Autor: Jordi Leiva, 11 anys

Il·lustradora: Eliana Gómez, 12 anys

APRETAT

GISAR

MIRALL

MUL

Autora: Èlia Hernández , 10 anys

La llegenda de la Gema Púrpura

Vet aquí una vegada un planeta tan, tan llunyà que des de la Terra no es pot veure; tan, tan petit que fins i tot la lluna li queda gran, però amb tants, tants misteris que cap persona o ésser en aquest món ha sigut capaç d'enumerar-los tots. D'aquests misteris, el més estès universalment és el de la Gema Púrpura, un misteri - o llegenda, com li volen dir els habitants del planeta - que diu que al punt central del planeta s'hi amaga un gran diamant de color púrpura que va ser fabricat molt abans de la creació de l'univers. Aquesta pedra preciosa, es diu, que qui la té es converteix en un ésser perfecte: no es mor, no té malalties i, si això li ha semblat poc, qui té el poder de la Gema té el poder de tot, des del poder polític fins a controlat qui té o no té fills o quan es mor una persona.

Un dia, els germans Egarmónha, dos bessons pel-rojos d'ulls blaus i cames llargues que només es poden diferenciar en què un té Trastorn de l'Espectre Autista i l'altre té diabetis tipus 1 i que són de família humil, van asseure's al sopar de casa seva per parlar de temes de la vida quotidiana com la compra de la setmana o l'última mesura que ha pres el govern de torn fins que, sobtadament, l'Alhorne, el diabètic, va comentar:

- Gèrnia, Gèrnia tens alguna idea de com fer que deixem de ser una família humil i treballadora? -
Després de rumiar-s'ho una bona estona, el Germà va respondre:

- Només em ve al cap anar a buscar la Gema i quedar-nos-la nosaltres. Sé que és una idea molt boja, però no perdem res per intentar-ho, oi?

- No, no perdem res. - va dir l'Alhorne.

- Per què no comencem ara? -va dir.

A la vegada, els dos germans van cridar:

- Som-hi!!

Era ben entrada la tarda quan l'Alhorne i en Gèrnia van començar a preparar les seves motxilles i dotar-les de menjar, eines de primers auxilis i alguna que altra cosa més. Després de posar-ho tot a dins, semblava que les motxilles eren com dos camions de mudança de grans que eren i també com una enclusa pel seu gran pes.

- Bé, tot preparat - va dir el Gèrnia.
- S'apropa la nit, vols sortir ara o dormir aquí i sortir demà a primera hora, germanet?
- Sortim demà - va contestar l'Alhorne.
- Posa el despertador a dos quarts de set, per sortir a l'alba - va dir.
- D'acord!!

El dia següent, i després del cucut-cucut característic del despertador, els bessons es van llevar i vestir a correueta per sortir al més aviat possible i començar l'aventura com més ràpid millor.

- No esmorzis res - va cridar el Gèrnia
- Ja agafarem alguna cosa al forn de pa! Sortim ja, si us plau!

Després d'això, l'Alhorne i en Gèrnia va obrir la porta de casa seva, la qual no tornarien a veure fins molt temps després. Després de fer una ràpida parada al forn de pa del poble per esmorzar, els dos germans van ficar-se dins del bosc que dona nom al municipi. Quan el paisatge es va tornar tot d'arbres i la ciutat s'allunyava dels seus ulls, el diabètic dels bessons va dir en un to de veu baix, però suficientment alt com per en Gèrnia ho escoltés: - Saps on ens hem ficat, no? Recordo que tot això va ser idea teua.

Contestant ràpidament, en Gèrnia va dir:

- Tinc un mapa a la mà, tot està bé. Quan sortim d'aquest bosc estarem molt a prop de la teòrica porta d'entrada al nucli, que és on està la Gema!

En aquell moment, sobtadament, el Gèrnia va caure desmaiat a l'irregular sòl del bosc.

- Gèrniaaaa!!!! - va cridar l'Alhorne en un to de desesperació que es podia veure d'orella a orella.

- M'escoltes!!?

L'Alhorne va treure de la seva motxilla un kit de primers auxilis que havia portat per si de cas. Que si una injecció, que si el desfibril·lador, res funcionava perquè el germà tornés en si mateix. El Gèrnia havia mort. O això pensava el seu germà.

Després d'uns minuts de fosc silenci, va arribar un senyor que semblava vell, savi, però sobretot poderós.

- Soc el Vårnol, el senyor del bosc. He atès als seus crits d'auxili. Com es diu i què ha passat?

- Soc l'Alhorne i aquest és el meu germà Gèrnia. Fa trenta minuts que s'ha quedat inconscient.

- D'acord - va contestar el Vårnol - el seu germà té alguna malaltia i/o al·lèrgia?

- És diabètic, per?

Després de rumiar-s'ho uns segons el senyor del bosc va afirmar:

- Sucre baix. Té alguna cosa per pujar-li el sucre?

- No, i vostè?

- A casa meua, a uns vint minuts d'aquí. A més, podria donar-li algun tipus de tractament extra, si vol.

- Els dos van agafar amb cura al Gèrnia i van marxar cap a ca Vårnol en un camí que, no sense ensopegades ni alts i baixos, va ser del més còmode que hi havia al bosc.

Il·lustradora: Nora Gonzalez, 10 anys

A casa del Vàrnol, l'amo de la llar va agafar un petit potet de sucre que semblava que no s'obria des de feia temps. Va ficar una cullerada a la boca del Gèrnia i, passats uns segons, aquest va obrir lentament els ulls amb una expressió que per alguns és de sorpresa, però que per altres podria significar desconcertant.

- Què ha passat?

- On estic?

- Gèrnia, és una llarga història - va contestar l'Althorne. L'Althorne i el Vàrnol van començar a explicar els fets al Gèrnia. Van ser unes dues hores de xerrada que van passar molt ràpid, tant, que no es van adonar què el crepuscle havia passat i els llops i senglars començaven a fer guàrdia.

- Dormiu aquí, no tinc cap problema - va dir el Vàrnol, convidant-los a dormir a la seva morada.

- Els germans van anar als llits assignats i van entrar en un somni profund.

Era l'alba quan el gall del Vårnol va despertar tant el Gèrnia com l'Althorne. Quan van baixar al menjador, tant el Vårnol com un espectacular menjar esperaven als bessons

- Hola!!! - va dir el Vårnol.

-Seieu i gaudiu de l'esmorzar!!

Després d'un esmorzar que va durar poc menys d'una hora, els germans es van acomiadar d'un Vårnol amb qui havien fet molta amistat. Els sabia greu dir-li adeu d'aquella manera, però el destí havia triat. Fins a la sortida del bosc, el camí havia estat relativament còmode, amb només algun entrebanc que s'havia quedat en una anècdota més. Però, en sortir del mar d'arbres, van veure una cosa que no estava a les seves quinielles.

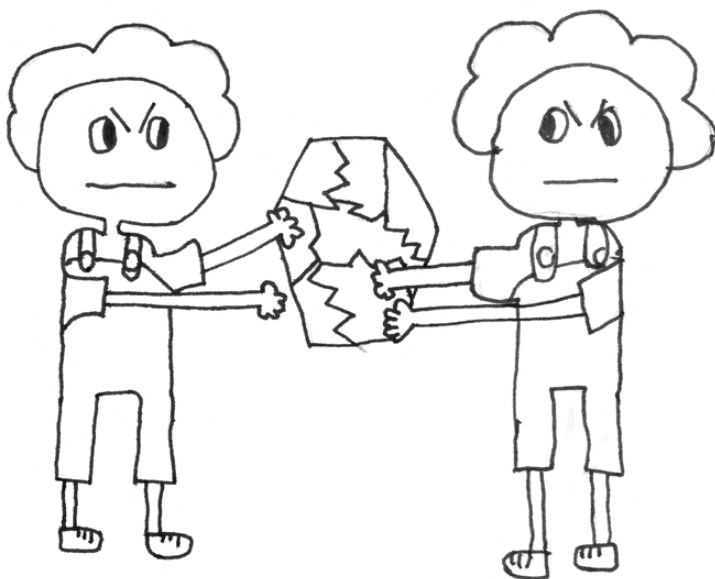
- Això és la Gema!!!!?? -van dir els dos a la vegada.

Havien presenciat a una persona que els recordava molt al Vårnol amb un diamant, però molt semblant a aquell que apareix a les llegendes. Sense pensar-ho, els bessons van començar a córrer per enxampar a qui sigui que tenia el mineral. Jugada perfecta, doncs van aconseguir treure-li la Gema. No per molt temps.

Immediatament després, la persona a qui li van treure el diamant, que resultava dir-se Vormas, va cridar amb un to de veu fort i enfadat:

- Aquesta cosa meua és i meua serà, entesos!!!?

Els germans van passar del crit amenaçador del Vormas i van començar a barallar-se per tenir l'apreciat mineral: que si un empenjava, que si l'altre agafava... Així tota l'hora i quart que va durar el conflicte, fins que la Gema es va trencar en mil trossos.

Il·lustradora: Júlia Àvila , 10 anys

A partir d'aquí, doncs el diamant era l'encarregat de mantenir dempeus el planeta, tot va començar a trencar-se, els volcans van escopir lava hora si hora també i els núvols van descarregar com no ho havien fet en mil·lennis. Era com una apocalipsi a la vida real.

Cap ésser va sobreviure. Cap granet de sorra va poder fer front. El planeta va desaparèixer. Tot per culpa de tres persones que van pensar que seria bona idea fer desaparèixer un cos terrestre pel seu propi benefici De vegades l'avarícia trenca el sac.

Autor: Héctor Álvarez, 11 anys

El carrer Xipreret

El carrer Xipreret
m'ha vist néixer i créixer,
jugar i plorar.

Però ara,
després de deu anys
me'n vaig.
Em mudo.

I quan passi recordaré...
Recordaré tot el que vaig fer.
Totes les festes i totes les discussions.

Il·lustradora: Clara
Salazar, 11 anys

I vagi on vagi,
cap carrer serà millor
que el carrer Xipreret.

Autor: Martí Subirà, 10 anys.

Viatge per situació econòmica
A Espanya em vingut per coneixe'ns més
No deixem a les famílies sense menjar
VEnezuela tu pots ser lliure
Zero guerres, zero conflictes
paU per tot el món, no dictadors
Enyoro el Sallo Àngel i les platges
La meva família estan lluitant
Amor per la meva pàtria estimada

Autor: Juliam Guanipa , 9 anys

Fa que tinguis por
fa que corris
ara Nit
Tota l'estona
solA
Sap on estàs
Mal son
A la nit

Autora: Amaya Tornay , 10 anys

Quan algú té un amic

És més alegre el camí,
la soledat pesa menys
i canvia el teu destí.

Quan algú té un amic
sap a qui cuidar,
t'ofereix tot el que té
sense demanar-te res.

Saps que sempre t'ajudarà
quan tu la vagis a demanar.

Il·lustradora: Noelia Palma,
11 anys

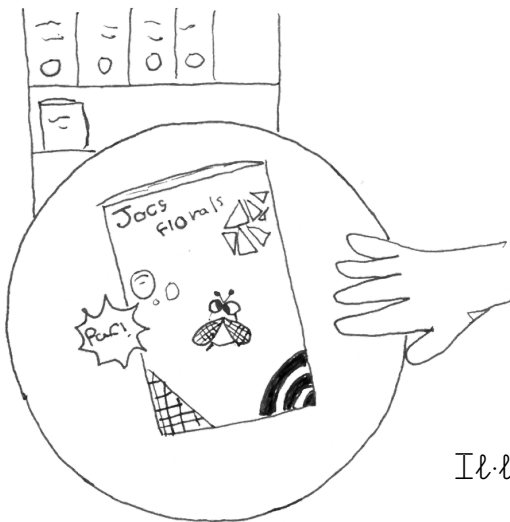
Autora: Viannethe Perea,
10 anys

La mosca

Hi havia una vegada una mosca que es deia Joana. Era un dia tranquil i volava per l'Hospitalet de Llobregat, de sobte, una forta ràfega d'aire se la va emportar fins a l'escola Patufet Sant Jordi. Va entrar per la finestra i va veure a tres mestres preparant una llibreta de color blau. La Joana es va preguntar que hi hauria en aquella llibreta. Es va apropar i va veure que a la portada hi posava: Jocs Florals. Després, quan els mestres ja havien marxat, la Joana es va apropar i va mirar dintre de la llibreta. Va veure un munt de poemes, cal·ligrames, acróstics, il·lustracions i moltes coses més fetes per nens. De sobte un mestre va obrir la porta i va agafar la llibreta. La Joana va caure a la taula i XAF!!! La Joana va morir i es va quedar enganxada a la contraportada.

Totes les llibretes dels Jocs Florals que es van fer després, van anar amb una mosca a la contraportada en honor a la Joana.

Autora: Ona Criado, 10 anys

Il·lustradora: Gía Feijó,
11 anys

El pare

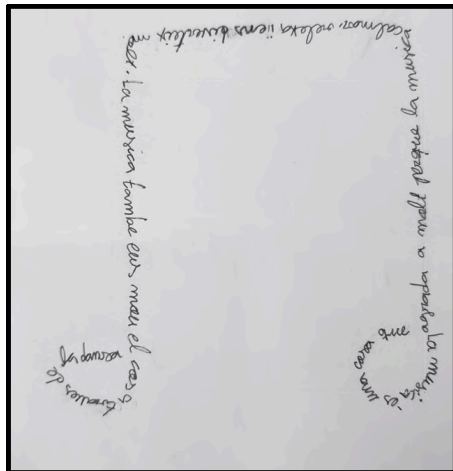
El pare és carinyós em
protegeix dia i nit,
si necessito ànims me'ls
dona si o si,
Quan em faig mal
m'acull entre els seus
braços
i quan m'abraca és com si
es parés el temps
entre el vent suau dels
meus pensaments.

Il·lustradora: Maria
Martinez, 11 anys

Si algun dia te'l trobes pel
camí,
veuràs que és el millor
pare que es pot tenir.

Autora: Vera Confiné, 9
anys

Autora: Fátima Aiman, 11 anys

El flam Jan

Vet aquí que una vegada hi havia un flam que estava tancat en una nevera del Bonpreu. Ell estava molt enfadat perquè era un flam d'ou i ningú el comprava, tothom comprava els flams de coco. Fins que un dia un senyor baixet i corpulent es va apropar a la nevera, va agafar el flam, però el va tornar a deixar i en va agafar un altre.

El flam molt enfadat va començar a plorar i a plorar encara més fort. Un flam que el va veure plorar li va dir:

Per què plores?- li va preguntar- tant és que no t'hagi agafat, perquè quan t'agafen se't mengen i després si no estàs bo et llencen a la paperera.

Què? És veritat?

Sí - va respondre el flam desconegut.

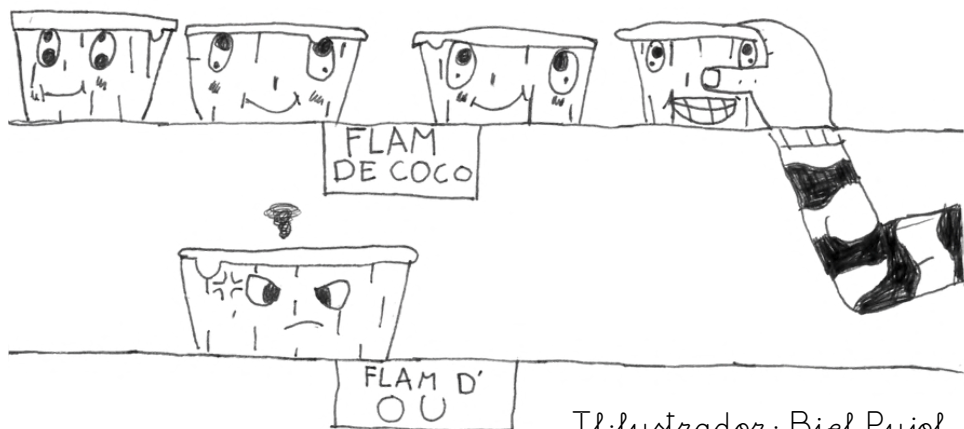
Per cert, com et diuen? - va preguntar el flam protagonista.

Em diuen Teo. I a tu? - va preguntar el flam Teo.

A mi Jan - va respondre en flam Jan.

El que et volia dir és que no sempre tot és bo; a vegades hi ha coses que per molt bones que semblin no ho són - va dir el flam Teo, que semblava que tenia molta experiència en això.

Moltes gràcies, Teo - va respondre el flam Jan.

Il·lustrador: Biel Pujol,
11 anys

I a partir d'aquest dia el flam Jan no va voler que les persones l'agafessin.

Vet aquí un flam de coco, vet aquí un flam d'ou, que ara en Jan del prestatge ja no es mou.

Autor: Jofre Madrid, 10 anys.

Endervinalla

Què és el que sempre
s'apropa però mai arriba?

Autor: Gerard Gabaldón,
11 anys

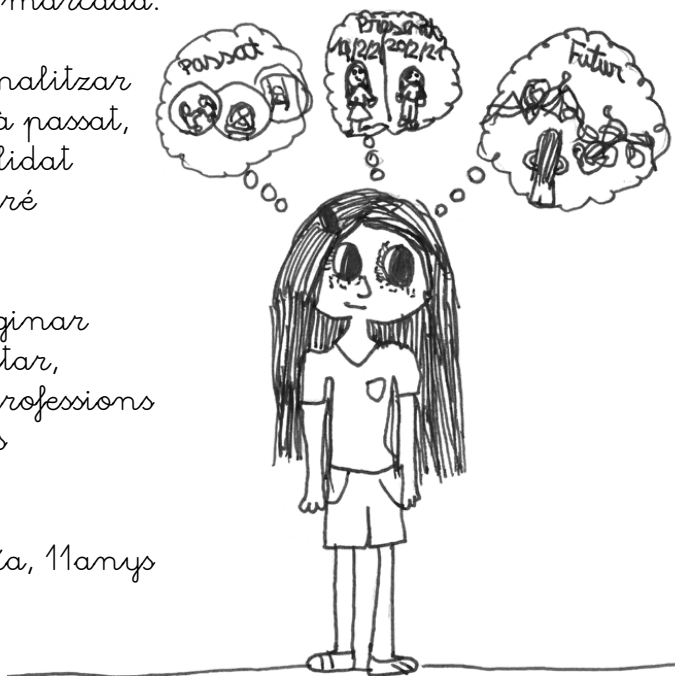
Passat, present i futur

El passat em porta records
que estaven plens de colors,
records d'alguna patxada
que em van deixar marcada.

El present està al finalitzar
però demà arribarà passat,
abans d'ahir serà oblidat
i els records intentaré
recuperar.

El futur ens fa imaginar
i moltes coses inventar,
pensar en futures professions
i en anar per altres
direccions.

Autora: Irene García, 11 anys

Il·lustradora: Paula Antón,
10 anys

Formatge suau
Formatge fort
Roquefort
eMental
rAdette
formaTge triangular
Garcia Baquero
camEmberr

Autor: Daniel Serrano,
10 anys

Una aventura a l'institut

Un dilluns al matí la Nora s'estava preparant per sortir cap a l'institut. La Martina, la millor amiga de la Nora, ja estava de camí a l'autobús, ja que vivia una mica lluny. Mentrestant la Nora estava escollint si la samarreta blanca o la negra, des de la planta de baix es va sentir a la seva mare que va cridar:

-D'aquí a 10 minuts has de sortir, si no faràs tard!

-Ja baixo mama!-va dir amb un crit.

Es va posar la samarreta blanca amb uns pantalons texans negres acompanyat d'un jersei blanc amb unes lletres negres que posava "Nike". Es va posar unes vambes corrents i va agafar la motxilla, va obrir la porta i va dir:

-Adeu - la va tancar i va sortir corrents. Per sort encara no havíem tancat la porta de l'institut i va poder entrar bé. La Martina estava esperant-la en el passadís i li va dir - sempre tard- i es van posar a riure. Seguit va entrar a classe, que els tocava matemàtiques, cadascuna va seure al seu lloc i van començar la classe van agafar l'entrepà i quan estaven baixant les escales una mestra els hi va dir:

-Noies, em podrieu fer un favor?

-UUUhhh.... Sí!!!!

-Al passadís del director hi ha una porta que hi diu "No entrar" doncs a la de davant hi ha una porta que és una biblioteca que tenim els mestres.

En d'agafar un llibre que hi diu "50 coses per ser un bon director", és que he de substituir a la tarda al senyor Martínez perquè ha d'anar al metge.

-D'acord- van dir les dues una mica confoses. La mestra va seguir pujant escales i les dues noies es va dirigir cap als passadissos del director.

Quan van entrar, la Nora va dir:

-Mira! Allà està la porta de no-entrar.

-Aquesta no és, és la de davant.

-Ah sí?

-Sí

- Bé, entrem ja? Què estem perdent pati!

-Sí

Seguit va entrar, van estar buscant i no trobaven res, quan ja portaven 10 minuts la Martina va dir:

-Ja portem com una hora! Me'n vaig!

-Va Martina 5 minuts més!-Li va estirar el braç perquè no marxés i van caure les dues.

-Però què fas Nora?!

- Hem de fer el que ens ha dit la mestra!

-Mira! Allà hi ha alguna cosa de directors!- va dir la Martina aixecant-se.

-És el llibre que busquem?- Va dir la Nora.

-UUUhhhh... Siii!!!!

-Molt bé ara ens n'anem- va dir la Nora entusiasmada.

- No! Què estàs boja?

-No - va dir obrint la porta, va entrar i va dir:

-Uau! Un gos petit! - ho va fer a propòsit perquè sabia que a la Martina li encantaven. La Martina s'ho va creure i va entrar corrents, quan va entrar la porta es va tancar sola, elles en aquell moment es van espantar i va intentar sortir, i en veure que estava bloquejada es va espantar més. La Martina li va dir a la Nora:

-Sempre igual! Ens posem sempre en problemes per culpa teva!

- La Nora no va dir res, perquè se sentia malament pel que havia fet.

Al cap de 10 minuts la Nora es va disculpar i li va dir:

-Perdó, és que de vegades faig les coses sense pensar, podem seguir cap endavant a veure si hi ha alguna sortida.

-Mmmmmh..... d'acord Nora, però és que sempre fas tot malbé.

I es van posar a caminar un llarg passadís que era tot negre, al principi estàvem molt espantades, però es van acostumar ràpidament. Quan estàvem endavant van sentir un crit que deia:

-Ajuda! Les dues noies es van espantar molt i la Martina va dir:

-Aquesta veu em resulta familiar...

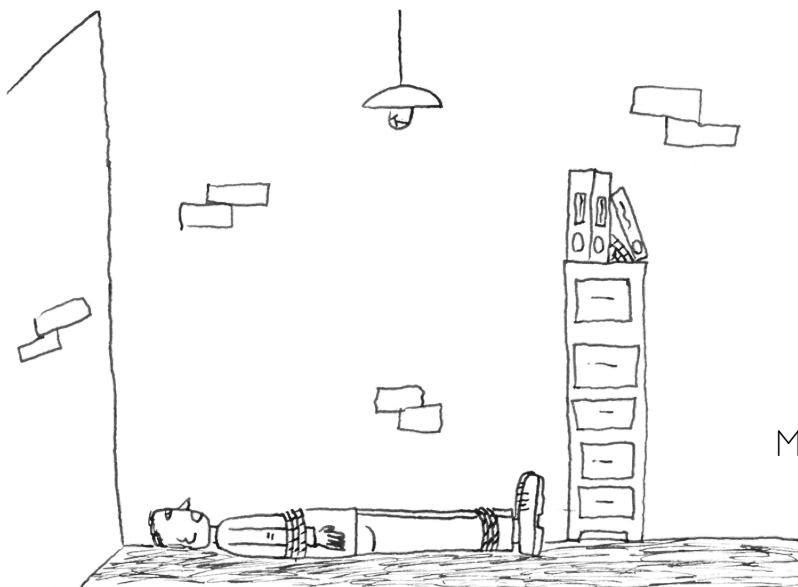
-Crec que és la veu del director, No? - va dir la Nora.

-Mmmmmh crec que sí!

-L'anem a buscar?!

-Sí!

Vam començar a córrer pel passadís fosc, fins que van veure a un home estirat a terra amb els braços i les mans cordats d'una corda, era el director!

Il·lustrador:
Miquel Batallé,
10 anys

Els van descordar i van intentar trobar una sortida. En aquell moment la Nora va veure com una rajola del sostre que estava malament.

-Mireu, allà pot ser una sortida!

La Nora va pujar a les espatlles del senyor Martínez i va treure la rajola i van poder sortir. El director els va explicar que una mestra el va tancar allà perquè volia treure-li el lloc de director. Les noies es van quedar flipant i van explicar la que els havia dit la mestra.

Per últim, el director va decidir trucar a la policia i es van emportar aquella mestra.

Autora: Laia Juan, 11 anys

Il·lustradora: Abril Coca, 10 anys

El món al revés

Quan me'n vaig a dormir
aquest és el món que m'agradaria tenir.

A l'Àfrica els animals
van de safari per veure humans.

Els nens són enginyers
i cada nit mengen calent.

A Tòquio compten amb els dits
i la tecnologia se n'ha anat a dormir.

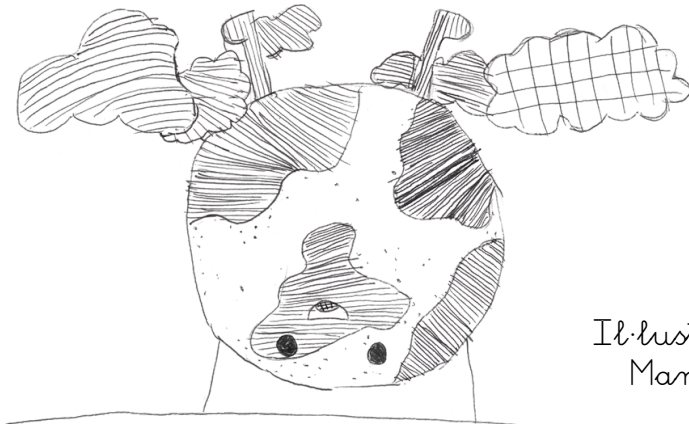
Als Estats Units ja no mengen hamburguesa
ara només mengen amanida amb mongetes.

A l'Argentina surten com una moto
quan s'assabenten que Messi els està fent fotos.

A Europa el futbol ja no és dominant,
ara els nens prefereixen els escacs.

A Austràlia els cangurs ja no boxegen.
El meu poema ha causat la pau a la Terra.

Autor: Jofre Madrid, 10 anys.

Il·lustradora: Giada
Manzotti, 11 anys

Síria

Al llarg de 54 anys Síria ha estat governada per dos dictadors un el Hayez el Assad (el pare) i el Bashar al-Ásad (el fill). El 2011, a la "Primavera Àrab" uns nens de 12 anys van pintar a una paret de l'escola "Síria necessita la llibertat" seguidament la policia del Bashar al-Ásad els va agafar els van portar a comissaria i allà els van torturar, arrencant-los les ungles, donant-los cops de bastó al cos... Quan els pares van saber que els hi havien fet i que un havia mort es van aixecar contra el Bashar al-Ásad i així mateix el poble sencer també es va aixecar amb ells. Així va ser com va començar la guerra. La meitat de la gent se'n va anar cap a Turquia, i a tot arreu d'Europa, però encara que marxessin, més persones sortien al carrer i més persones lluitaven per la llibertat. En aquell moment va ser quan el Bashar al-Ásad li va demanar ajuda a Rússia i a l'Iran, i aquests van ser els que van allargar la guerra 15 anys. Els hi tiraven bombes a dones, a nadons, a cases i a grups de gent. Fins que un dia Rússia va començar una guerra contra Ucraïna i va deixar a Bashar al-Ásad i, per altra banda, Iran va començar una altra guerra contra un altre país. Llavors en aquell moment Síria va anar a la capital Damasc per treure Bashar al-Ásad perquè se'n vagi.

I així va ser com se'n va anar el dia 7 de desembre
(l' aniversari del meu avi, el regal més maco que li
podien haver fet) i ara Síria té un bon governador i
també estan construint una nova Síria lliure i
millor.

Autora: Muna Espelt, 9 anys

Il·lustradora: June Gimeno, 10 anys

Cafè

El cafè és com una persona.
Molt interessant i molt amargant.
Sembla que està enfadat
i a vegades descafeïnat.
O tallat.

No en vol parlar.
Se li haurà menjat la llengua el gat.
Ara està sol.
L'haurem d'ajudar,
potser s'ha d'ensucrar.

Il·lustrador: Olau
Garriga, 11 anys

Autora: Aina Mihí, 10 anys

Sant Jordi

Roses boniques, que
boniques sou,
jo per a Sant Jordi, les
regalo a tothom.
Són blanques o vermelles
com la sang del pobre
drac,
que al cel ara està
perquè el bo de Sant
Jordi,
el va guanyar.

Autora: Lola Sánchez
9 anys

Il·lustradora: Sophia Gómez, 11 anys

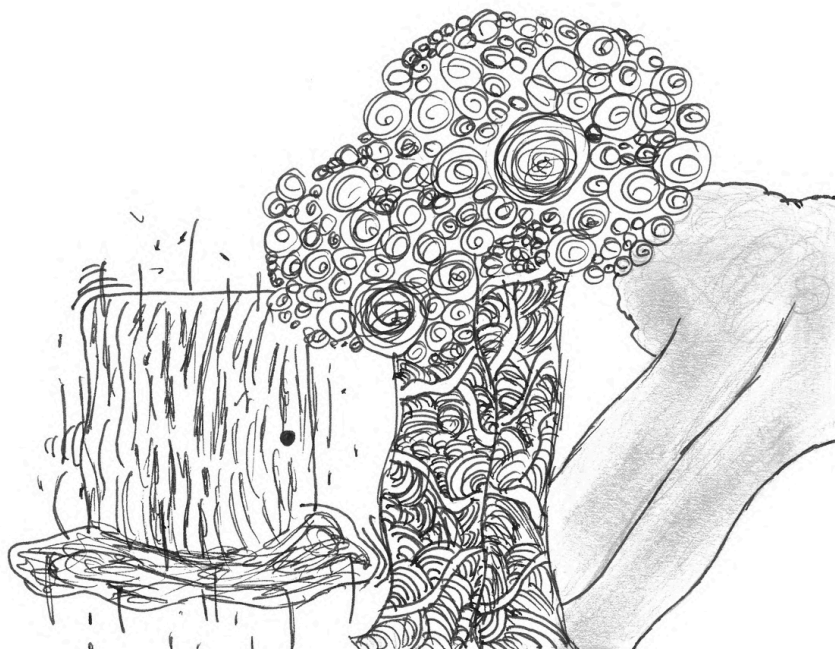
El millor somni del món

Hi havia una vegada al 5.425 una nena que anava cap al bosc a donar una volta. Quan va arribar va trobar una cosa al costat d'un arbre i quan es va apropar va veure que era un portal màgic que va menjar-se a la nena.

El portal la va conduir fins a un món màgic on tot el món tenia poders, que eren: foc, aigua o plantes. Ella no sabia on era, però si sabia que era un món màgic perquè es va trobar un paper que posava "Escola per aprendre quins poders tens: foc, aigua o plantes. Truca'ns al 654 778 901". Llavors, la nena va dir:

Jo vull saber els meus poders.

Després de pensar-s'ho molt, va trucar i va explicar que era nova i que no sabia quin era el seu poder. Llavors, li van dir que anés a aquella mateixa hora l'escola de poders i, això, és el que va fer. Quan va arribar li van dir que hauria de practicar amb cada professor/a: amb la de foc, la d'aigua i el de plantes.

Il·lustrador: Aleix Rovira, 10 anys

Aquella escola tenia habitacions de parelles i quan va arribar a la nit va veure una habitació on posava el seu nom i el de la seva companya. Va obrir la porta i es va trobar que tenia dos llits. Una part de l'habitació tenia tot d'aigua. Es van presentar i la noia d'aigua li va dir:

Hola em dic Mar i tu?

Jo em dic Lluna.

Després de presentar-se van anar a dormir.

El següent dia va anar a la sala de mestres on estaven els mestres. Va arribar i allà no hi havia tres mestres sinó una, que era la de plantes. Aquesta li va dir:

Faràs 10 minuts amb cada mestre.

Llavors, la nena va fer que sí amb el cap i va anar amb el professor que anava a una sala plena de plantes. Primer, el professor li va dir que hauria de fer que aparegués una planta carnívora. Però quan ho va provar no va sortir res i va dir-li el professor:

Està clar que de plantes no ets.

Llavors, la nena se'n va anar a l'aula d'aigua. Quan va arribar a l'aula d'aigua la professora li va dir:

Fes que ploqui.

La nena va estirar les mans, però no va passar res i la professora d'aigua la va fer fora. Després que la fessin fora la nena va anar a l'última aula. Va arribar a l'última sala, va obrir la porta i la professora li va dir fes una foguera i quan ho va provar ho va aconseguir. Però, just quan ho va aconseguir... "pipipipi" Es va despertar i tot era un somni.

Autora: Paula Antón, 10 anys

La vida

La vida és alegria
la vida és diversió,
A la vida pot passar de tot
coses boniques i xules
fins i tot decepcions
que bonica és la vida
la meua i la de tots.

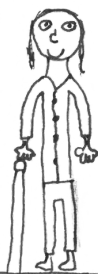

Autora: Aram Mesa, 9 anys

Il·lustrador: Luca Alcaide,
10 anys

La meua família

Jo tinc una família molt gran,
tinc tiets, cosins, germans...
Els meus cosins són molt trapelles i
els meus avis parella.
Els meus germans són extravertits i
els meus pares divertits.

La meua família sempre m'ajuda
amb els deures i a menjar verdura.
Els estimo a tots iguals
perquè gràcies a ells m'he fet gran.

Il·lustrador: Mauro
Moreno, 10 anys

Autora: Clara Salazar Bernaus, 11
anys

Tot era un somni?!?!

Hi havia una vegada una nena que el seu nom era Ari, volia la igualtat al món, perquè ella sempre li deien que havia d'anar de rosa, lila o portar faldilla, però ella no volia perquè li semblava injust.

Un dia va pensar que podia fer canviar d'opinió a la gent, aleshores es va preparar per lluitar.

Va agafar una jaqueta, menjar per poder aguantar a la batalla, una pistola d'aigua (realment per si les coses es posaven difícils) i, el millor de tot, es va posar la roba que a ella li agradava! Va deixar tot preparat per a l'endemà, el dia de la batalla i es va estirar al llit per descansar tot el que podia.

Al matí es va preparar per sortir de casa, va agafar tots els materials i va carregar la pistola d'aigua. Només sortir de casa va veure un drac lluitant contra un ànec gegant, i la nena els va preguntar per què estaven tan enfadats. El drac va dir:

L'ànec gegant porta faldilla i és noi! Això no pot ser!
Però drac, ja t'he dit que no m'identifico com a noi.
Però què t'empatolles ànec! Això és una tonteria.
Doncs per a mi no.- Va dir l'Ari molt enfada.

Aleshores li va dir al drac:

-A veure drac, l'ànec té raó, ella no és noi, és nena, a tu alguna vegada t'han dit alguna cosa que no t'ha agradat?

Aleshores el drac va dir:

-Ahhh És veritat, com et sents ànec?

-Trista, em sento trista, no m'ha agradat gaire això que m'has dit.

-Ho sento molt ànec, no m'hi havia fixat.

-No passa res, tornem a ser amics?

-D'acord!!

Aleshores l'Ari se'n va anar molt contenta pel que havia aconseguit.

Pel camí es va trobar un altre conflicte:

-Hola! Què passa aquí?- va dir l'Ari.

-Doncs que la meua parella no vol rentar els plats, ni rentar la roba.

-Però... Per què ella ha de rentar els plats o rentar la roba?

-Perquè és dona, i les dones han de fer això, no?

I la dona va dir:

-Però és que estic cansada, no puc descansar ni una mica?

-És clar que no, mare meua.

-Una cosa... Saps que això està molt malament, no? Saps que això és masclisme, no?- va dir l'Ari.

-Ah, sí? I què faig ara?

-Demanar perdó. I les tasques de casa les heu de fer entre els dos.

-Ho sento molt...

-D'acord, no passa res, des d'ara ho farem els dos.

Aleshores l'Ari se'n va anar molt contenta a un parc a prop d'allà. Quan va arribar tot estava molt callat, molt apagat, molt...

-SORPRESA!!!- Van dir el drac, l'ànec, el gegant, el senyor i la senyora d'abans, però no només estaven ells, també estaven, els seus amics i amigues.

-Però què és tot això?!?!?

-Una sorpresa per a tu! Ens has ajudat molt i, sobretot, ens has ensenyat a entendre moltes coses.

-Moltes gràcies a tots! Tot està molt "guai"!

Però de sobte un soroll molt espantós l'Ari va escoltar...

-PI,PI,PI,PI,PI!!!

-Ari! Va! És l'hora d'anar a l'escola!- Va dir la mare de l'Ari.

-Què-què, p-però què ha passat?

-Doncs que t'has adormit, filla.

-QUÈ?

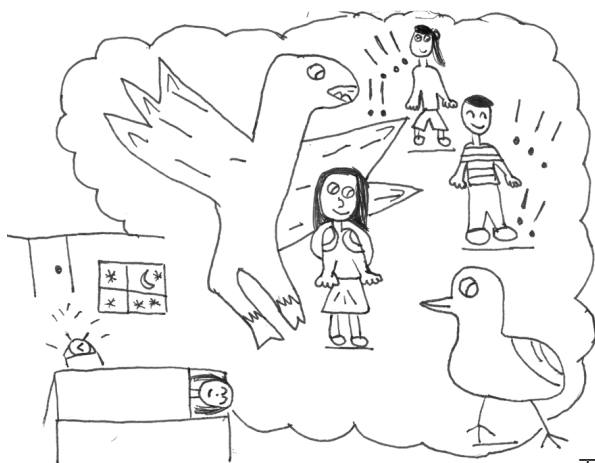
-Que t'has adormit

-No pot ser!! TOT ERA UN SOMNI?

-Però que dius ara?

-Res mama, res...

Autora: Laia Gómez, 11 anys

Il·lustradora: Alba García,
9 anys

Autor: Lluç Ares, 11 anys

TURNRA λ or $\Gamma M \equiv O$

Autor: Biel Pujol, 11 anys

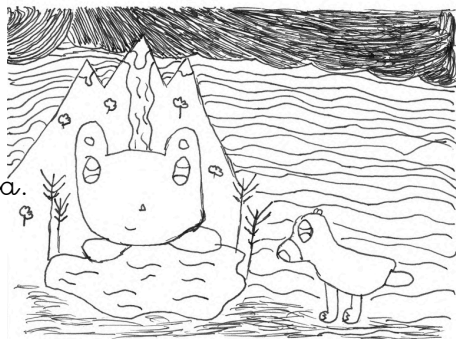
Animals amics

La marmota i la granota
són molt bones amigues:
les dues sempre queden
per poder menjar-se figues.

L'elefant i el ratpenat
sempre tenen amistats:
si un dia van de festa
el següent se'n van en Vespa.

El dofí i el ratolí
coincideixen al camí:
els agrada fer excursions
i mai es cansen de veure tants mons.

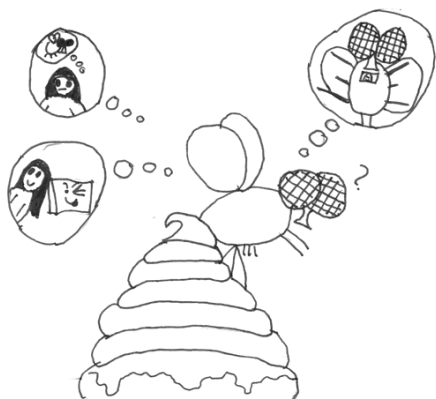
La gavina i la Lleona
sempre queden per la mona:
quan van a collir mores
deixen de comptar les hores.

Il·lustrador:
Joan Salom, 9 anys

Autor: Hèctor Álvarez, 11 anys

La mosca dels Jocs Florals

Perquè en els Jocs Florals
hi ha una mosca?

Pot ser que sigui la mascota,
igual ens inspira a fer poesia
o fa que surti la imaginació.

Els Jocs Florals
són una tradició
d'alegria i emoció.

Il·lustradora: Aina
Jiménez, 11 anys

Autor: Aitor Agüera, 10 anys

Un món de guerra

-Hola, soc l'Arnau, visc a Israel i estic sol. Tinc 9 anys i vivia amb la meva mare a la meva casa en runes, ja l'estic reformant, però no és fàcil. Fa ja temps que estic en guerra amb Palestina per això la meva casa està destruïda. Des que va començar la guerra vaig estar molt trist i encara estic molt trist, no tenia res de res, però tinc esperança perquè la meva mare abans de començar abans de morir em va dir "cada any hi ha una pluja d'estels, quan vagis mira al cel i demana amb totes les teves forces el teu desig". Van passar els dies, mesos, fins que va arribar l'hora. Em vaig posar damunt d'una muntanya de brossa i vaig cridar vull que s'acabi la guerra i va caure un estel, va ser preciós.

L'endemà, quan em vaig aixecar no havia canviat res, vaig tornar a esperar un any, però res, vaig tornar a esperar un altre any i res de res, i un altre fins que vaig perdre l'esperança.

Autor: Leo Castelló, 11 anys

Il·lustradora: Lua
Grañena, 10 anys

Il·lustradora: Nora
Gonzalez, 10 anys

Anar-se'n a dormir

En un petit poble vivien dues bessones, la Laia i la Naia. Cada dia quan se n'anaven a dormir era un embolic.

És que el meu llibre està molt interessant - deia la Laia. Estic a l'últim nivell i em surt lava pels peus - deia la Naia.

Tu no has llegit un llibre a la vida - va dir la Laia.

Sí! M'he llegit les instruccions de Fortnite, a més a més, tu no saps ni com es juga! - va contestar la Naia.

Però... - va intentar dir la Laia, però la mare les va interrompre.

Prou! - va dir - Sou molt competitives.

Aleshores la mare va tenir una idea i va dir:

D'acord, com que demà feu pont i teniu festa, podeu no dormir aquests dies.

De debò?? - van dir les dues bessones alhora.

Sí, però recordeu, aneu a 4t i heu d'estudiar. Per cert, jo no tinc pont i no vindré a la nit - va dir la mare.

Més tard, quan la mare ja se n'havia anat, la Naia va anar a l'habitació de la Laia i va dir:

Se m'ha acabat la bateria de la Nintendo, puc venir a carregar-la aquí?

Si - va contestar la Laia, que tenia una pila de llibres al seu escriptori.

Penso aguantar més que tu i tota la nit - va dir-li.

No, aguantaré més jo! - va contestar la Naia en un to burla.

Il·lustradora: Sienna Merino, 10 anys

Però al cap d'una estona, les dues estaven adormides com troncs i, quan va arribar la mare, dubtant si fer-ho o no, les va despertar mentre els hi deia...
No deieu que no volieu dormir? Doncs aixeequeu-vos i feu l'esmorzar!

Això va tornar a passar l'endemà i l'altre i l'altre...
Fins que la Laia va anar a l'habitació de la Naia i va dir:
Això se'ns està escapant de les mans,estic molt cansada i li hem de dir a la mare.
D'acord germana, anem! - va dir la Naia. Però la Laia s'havia quedat localadada, li havia dit "germana".

La Laia la va abraçar i vam anar a dir-li a la mare.
Quan li va dir, la mare va dir:
Sí que heu trigat a dir-m'ho!

La mare havia aconseguit dues coses: que es portessin bé i que els agradés dormir.

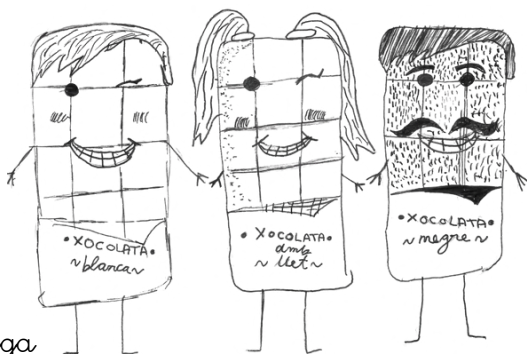
Autora: Vera Cofiné, 9 anys

La xocolata

La xocolata blanca ens encanta
cada dia ens dona alegria
amb sucre tot el dia.

La xocolata amb llet
tampoc està malament,
quan me la menjo
em poso content.

La xocolata negra és amarga
a algú no li agrada,
però a d'altres els encanta.

Il·lustradora: Júlia Vidal,
11 anys

Autor: Walid ElAssaoui, 10 anys

Autora: Vega Bernabeu, 9 anys

La guerra dels animals

-Hola, soc el Sol i he vist moltes coses per arreu del món i us vull dir una cosa que passat.

ARA COMENÇA LA HISTÒRIA

El dijous 20 d'octubre del segle V a Roma va haver-hi una guerra entre els animals i els humans.

Els humans volien que els animals desapareguessin i els animals al revés.

Després, va passar una cosa molt rara: els animals van deixar de menjar-se els uns als altres i van conviure junts.

Mentrestant, els humans lluitaven, lluitaven i lluitaven, però els animals no sortien.

Ara, em preguntareu:

-Per què no sortien?

-No sortien perquè estaven fent un PLA, cosa que no feien els humans perquè com diem els astres "estan bojos els humans".

El PLA que feien era així:

-I si algú fort fa cridar l'atenció als humans mentre els altres els ataquem? - va dir l'elefant Romà.

-Bona idea - va dir el llop.

-Em xxxxxxxxxxxxsembla que tu llop xxxeràxxxxx l'animal fort que cridaràxxxxx l'atencccccacció alsxxxxx humansxxxxxxxx - va dir la serp.

-P... P...P... P... e... e... er... r... fect... t... t... t... te... e... - va tartamudejar el llop - i... i si em... m... m... maten?

-No et mataran - el va calmar la cacatua mentre ballava.

Van fer aquell pla (millor dit ho van intentar)
perquè... ☺

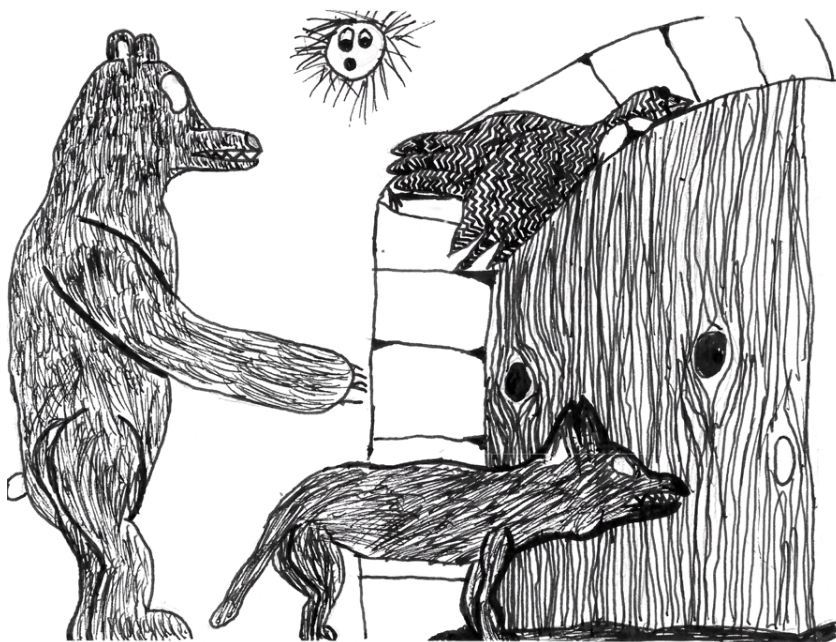
PERQUÈ AQUÍ ENTRO JO A LA HISTÒRIA !!!

Jo vaig començar a brillar molt, molt i molt fort (això es diu de la memòria i fa que t'oblidis de TOT el dolent que jo cregui que és necessari oblidar).

Al moment que vaig parar de brillar tot va tornar a ser NORMAL.

Autora: Sol Vilela, 9 anys

Il·lustrador: Jordi Leyva,
11 anys

El piano màgic

Hi havia una vegada una nena que es deia Noa i que anava a les de primària, però la Noa no tenia molts amics.

Un dia a primera hora del matí mentre feien matemàtiques la professora va anunciar que vindria una nena nova que es deia Martina.

El primer que va pensar quan la va veure va ser que es portarien bé, i no s'equivocava. , ja que la Noa va ser l'única que es va apropar a la Martina per conèixer-la. Van estar una estona parlant i es van adonar que les dues tocaven el piano,

- Quina casualitat!- va dir la Noa.

En aquell moment es van fer molt amigues. Les dues es portaran molt bé, tot i això, eren pòls oposats.

Elles es volien conèixer més bé per això van pensar que podrien tocar el piano juntes, el problema era que no anaven juntes a les classes de música, tot i així la Noa es va enrecordar d'una cosa:

- Martina, tu saps que a l'aula de música hi ha un piano vell?, doncs podríem anar-hi!!!

- Em sembla que no és bona idea, "i si ens pillen"? - va dir la Martina.

-Martina, no et preocupis que no ens pillaran perquè anirem a l'hora del pati mentre els mestres estan esmorçant.

- D'acord, tot sigui per la música- va dir la Martina preocupada.

Quan va arribar l'hora del pati van anar a l'aula de música, mentre anaren es van trobar amb el seu tutor, però per sort estava despistat i no les va veure.

Un cop van arribar a l'aula de música la Noa va dir:

-Quina cançó toquem?

Aleshores la Martina va fer una proposta:

- I si toquem Himne de l'Alegria?

- D'acord, la vaig estar practicant l'any passat - va dir la Martina.

Les dues juntes es van posar a tocar i sorprenentment va sonar molt bé. Les dues es van felicitar i van marxar cap al pati.

Aquell dia després del pati van tenir ciències, van dinar macarrons i a la tarda van fer classe de català.

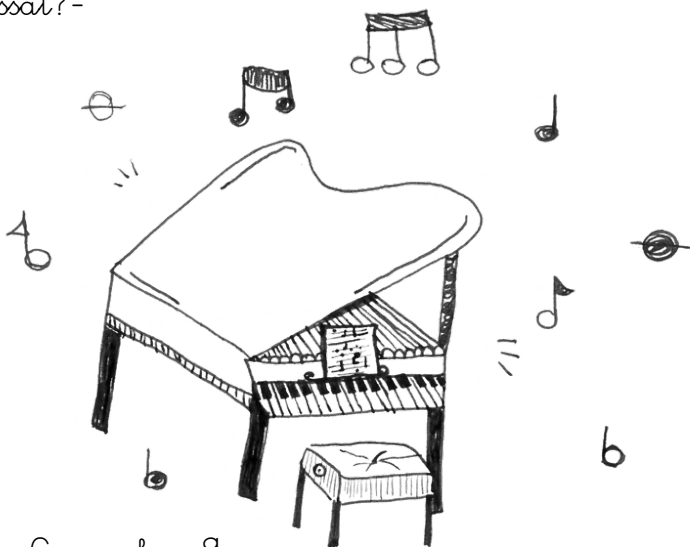
Després cadascuna va marxar a casa seva.

L'endemà quan es va despertar la Noa i es va mirar al mirall va cridar:

- Ahhh!!!, per què soc la Martina?

La Noa estava confosa, molt confosa. Després d'estar molta estona pensant va decidir vestir-se i anar a l'escola per veure com estava la Martina. Quan es van veure van cridar les dues:

Ahhh!!! Què ha passat?-

Il·lustradora: Nora Gonzalez, 9 anys

-Com a passat? Per què jo soc tu i tu ets jo? - va dir la Noa que estava al cos de la Martina.

Després d'estar una estona parlant van decidir fer el mateix que el dia anterior per veure si es desfeia l'encanteri.

Així que espantades, van parlar per a l'endemà fer el mateix que el dia de l'accident. Van fer classe, després van anar al pati.

Ara que recordo l'altre dia vam anar a tocar el piano, no? -va dir la Martina.

-Tens raó- va dir la Noa.

I tot seguit les dues juntes van anar a l'aula de música. Van tocar la cançó i van seguir amb el dia.

En despertar-se el dia següent, es va adonar que no havia funcionat. En arribar a l'escola van estar parlant i van arribar a la conclusió que havia sigut el piano, i li van posar de nom del piano màgic. A l'hora del pati van tornar al piano i van pensar i pensar en què podrien fer per arreglar el problema.

Al final van pensar a tocar la cançó moltes vegades seguides per veure si s'intercanviarien de cossos d'una vegada.

En veure que no funcionava vam tocar la cançó del revés, o sigui començant per al final.

Després de tocar la cançó amb una mica d'esperances van seguir amb el dia.

Al despertar-se l'endemà la Martina va cridar:

-Per fi estic al meu cos!

I les dues van viure felices per sempre.

Autora: Clara Salazar, 11 anys

La lluna

Autor: Tomás Molero , 10 anys.

L'univers Infinit

És a l'es P ai
donant ro L tes
sense n A rar
di N s
el sist E ma solar
pe T it i
espect A cular

Autor: Iván Castro, 10anys

El germà no estimat

Era l'any 2025 i una nena que es deia Carlota sempre havia volgut tenir una germana. El dia 7 de febrer, quan la Carlota va fer 8 anys, a l'hora de bufar les espelmes, la Carlota va demanar una germana. Uns mesos més tard la mare de la Carlota es va quedar embarassada, després d'uns quants mesos i visites a l'hospital la mare de la Carlota estava esperant un NEN. Quan li va explicar a la Carlota no s'ho va prendre molt bé, fins i tot va començar a plorar.

Després d'uns quants mesos va néixer el bebè i la Carlota estava a la sala d'espera tota enfadada. Quan la infermera els va dir que ja podia entrar la mare va dir:

-Mira, aquí tens el teu germà Martín.

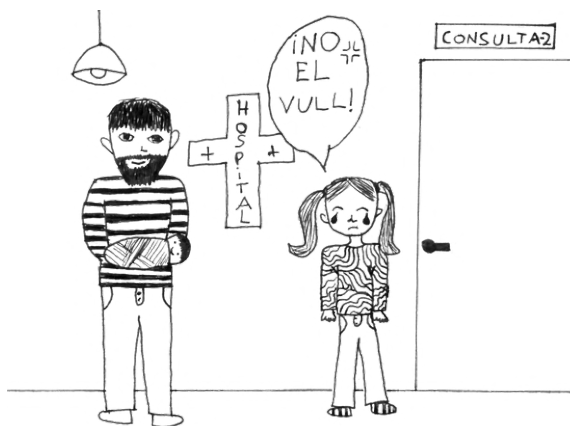
La Carlota es va ficar tota vermella i va començar a cridar:

-NO EL VULL!

El seu pare la va treure de la sala i li va preguntar que què li passava. Ella va contestar:

-NO EL VULL! Jo volia una nena, no un nen!

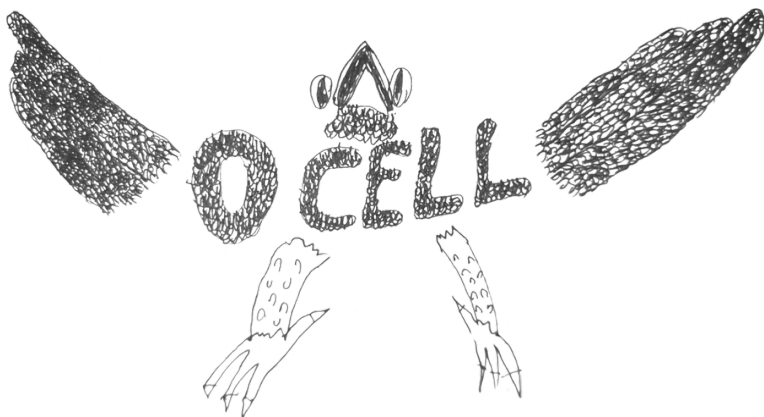
-Doncs t'ha tocat un nen, d'acord? I ja està.

Il·lustradora: Laia Juan, 11 anys

Un any després, quan el Martín celebrava el seu aniversari la Carlota li va ficar la cara al pastís, i com en Martín va començar a plorar, els seus pares la van castigar tres setmanes. Una setmana després el Martín va fer una cosa superbonica, va anar a l'habitació de la Carlota i li va donar una abraçada. La Carlota es va quedar localadada i es va adonar que no era tan dolent tenir un germà.

Autora: Noa Gámez, 10 anys

Autor: Quim Cofiné, 9 anys

Il·lustradora: Silvia Tubau,
mestra jubilada

Editat pel **CICLE DELS GRANS**

ESCOLA PATUFET ST. JORDI
FRANCESC BATALLÉ I ARAGONÈS

Curs 2024-25

**Autores de la portada i contraportada: Laia Gómez i Ainara Lara
(Taller d'art del Cicle dels Grans)**